

РЕШЕНИЕ

№ 40441

гр. София, 03.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 24.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11026** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 155, ал. 2 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОВВВПИ/.

Образувано е по жалба на К. И. Ч. против Заповед рег. № 3384з-250 от 10.03.2025 г. на началника на 09 Районно управление (РУ) към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 155, ал. 1, вр. чл. 58, ал. 1, т. 2, предл. второ ЗОВВВПИ, е отнето издаденото на жалбоподателя разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие за това, че срещу него има повдигнато обвинение на 30.01.2025 г. за престъпление по чл. 216, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК) (унищожаване или повреждане); чл. 325, ал. 1 от НК (хулиганство) по ДП № 976/2023 г. по описа на 09РУ-СДВР.

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на описаната заповед се претендира отмяната ѝ. Жалбоподателят не оспорва, че към датата на упражняване на компетентността е било налице фактическото основание по чл. 58, ал. 1, т. 2 ЗОВВВПИ, но твърди, че по първото обвинение е признат за невиновен, а присъдата на Софийски районен съд по НОХД № 4295/2025 г. по второто обвинение в осъдителната ѝ част е обжалвана и към настоящия момент делото е висящо пред Софийски градски съд (СГС).

Ответникът - началник на 09 РУ - СДВР, в съдебно заседание, чрез юрк. С. и допълнително в писмени бележки, оспорва основателността на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото неоспорени доказателства, съобрази

становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните няма спор, че К. И. Ч. притежава разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие № 20150104773, със срок на валидност 01.01.2030 г. (л. 23), с вписано късоцевно огнестрелно оръжие (с цел самоотбрана) – пистолет марка „А.“, модел „94“, кал. 9х19 с фабричен № 47AB10057.

Не се спори също, че срещу К. И. Ч. е образувано досъдебно производство ДП № 976/2023 г. по описа на ОРПУ-СДВР, като му е повдигнато обвинение на 30.01.2025 г. за престъпления по чл. 216, ал. 1 (унищожаване или повреждане) и чл. 325, ал. 1 (хулиганство) от НК. Тези данни са отразени в удостоверение на НСлСл (л. 9), за което с докладна записка (л. 8) инспектор в група КОС към сектор „ОП“ при ОРПУ-СДВР е уведомил административния орган. Направено е предложение за отпочване на процедура по отнемане на издаденото на К. Ч. разрешение № 20150104773/20025 г., на основание чл. 58, ал. 1, т. 2, предл. 2, вр. чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ.

За започналата процедура Ч. е уведомен с писмо рег. № 3384р-7103/14.02.2025 г. (л. 7), получено лично от него на 20.02.2025 г.

Въз основа на тези фактически установявания и на посочените по-горе правни основания от ЗОБВВПИ е издадена оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 3384з-250 от 10.03.2025 г., получена лично от жалбоподателя на 29.09.2025 г. и оспорена от него с жалба до съда, подадена на 10.10.2025 г.

При така установеното от фактическа страна, въз основа на събраните и неоспорени писмени доказателства, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Процесната заповед е издадена от началника на ОРПУ - СДВР, който се явява компетентен орган, съобразно разпоредбата на чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ, тъй като той е органа издал разрешението за носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма. В нея са посочени фактическите и правни основания, обусловили упражнената компетентност по чл. 155, ал. 1, вр. чл. 58, ал. 1, т. 2, предл. 2 ЗОБВВПИ, а именно данните за образуването срещу притежателя на разрешителното досъдебно производство и повдигнатото му обвинение за престъпления по чл. 216, ал. 1 (унищожаване или повреждане) и чл. 325, ал. 1 (хулиганство) от НК.

Не се констатира нарушение на производствените правила, а и такива не се твърдят от жалбоподателя. Същият е уведомен за започналата процедура по отнемане на разрешение № 20150104773/20025 г., вкл. и за причините, поради които е иницирано производството.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ, при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението.

Съгласно чл. 58, ал. 1, т. 2-8 ЗОБВВПИ, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: т. 2. (изм. – ДВ, бр. 37 от 2019 г., в сила от 1.07.2019 г.) което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление; за български граждани тези

обстоятелства се проверяват служебно; т. 3. (изм. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) за което е получено уведомление по чл. 182, ал. 2, т. 2 или по чл. 221, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс; т. 4. което страда от психическо разстройство; т. 5. което през последните три години задължително е настанявано в лечебни заведения по глава пета, раздел II от Закона за здравето или е лекувано за употреба на наркотични вещества; т. 6. (изм. – ДВ, бр. 53 от 2014 г., отм., бр. 37 от 2019 г.); т. 7. (отм. – ДВ, бр. 37 от 2019 г.); т. 8. спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие. В конкретния случай обжалваната заповед е обоснована с наличие на основанията по чл. 58, ал. 1, т. 2, предл. второ ЗОБВВПИ – предявено срещу притежателя на разрешителното наказателно обвинение за извършено престъпление от общ характер. Предвиждането му в разпоредбата, наред с осъждането /първата хипотеза на т. 2 от чл. 58, ал. 1/, цели да обхване случаите, при които, макар и да няма окончателен присъда, лицето е привлечено като обвиняем по надлежния процесуален ред. Това е продиктувано от факта, че повдигнатото обвинение, предполагащо наличието на достатъчно доказателства за извършителството и виновността на дееца, представлява сериозно основание за съмнение относно надеждността и добросъвестността на лицето. Целта е да се предотврати ситуация, в която лице, срещу което тече разследване или съдебно производство за извършване на умишлено престъпление, да има възможност да придобие и/или да използва огнестрелно оръжие, докато въпросите за неговата виновност не са изяснени. Разпоредбата изразява законодателната воля, че общественият интерес от превенция на престъпленията и защитата на живота и здравето на гражданите стоят над правото на лицето, спрямо което има повдигнато обвинение, да притежава оръжие.

В случая наличието на възприетото от ответника основание по чл. 58, ал. 1, т. 2, предл. второ ЗОБВВПИ се потвърждава от представените по делото доказателства, а именно удостоверението от НСлСл, съгласно което срещу К. И. Ч. е образувано досъдебно производство и са му повдигнати обвинения за извършени престъпления от общ характер – по чл. 216, ал. 1 (унищожаване или повреждане) и чл. 325, ал. 1 (хулиганство) от НК.

При тези безспорни по делото данни административният орган действа в условията на обвързана компетентност, като разпоредбата на чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ го задължава при настъпване на обстоятелството по чл. 58, ал. 1, т. 2 ЗОБВВПИ да издаде предвиденото в нормата решение за отнемане на издаденото на лицето разрешение за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях. В случая юридическият факт, при настъпването, на който разрешителното следва да бъде отнето, е предявеното обвинение. Законодателят не обвързва този юридически факт с последващ резултат от съдебната фаза /в случая образуваното НОХД № 4295 г. на СР/. Самият факт на внесен обвинителен акт е достатъчно основание да бъде отнето разрешителното. Оттам и твърдението, че жалбоподателят е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл. 78а от НК, е ирелевантно за законосъобразността на оспорената заповед. Решението по чл. 78а НК не заличава с обратна сила факта на повдигнатото срещу притежателя на разрешителното обвинение за извършено престъпление от общ характер, а именно той е правнорелевантен за законосъобразността на заповедта за отнемане на разрешителното. Нещо повече. С присъдата и с решението по чл. 78а НК фактическият състав на престъплението е установен по съдебен ред и постановеното от наказателния съд, и в двата случая, има обвързваща сила. Съобразно мотивите към т. 15 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, с решението по чл. 78а НК наказателният съд се произнася по същия кръг въпроси, по които и с присъдата - за дееца, деянието, противоправността му и за вината. Разликата се състои само във вида на отговорността - освобождаването от наказателна отговорност и налагане или неналагане

на административно наказание с оглед виновността на дееца. Деянието и в този случай си остава престъпление, а не административно нарушение, и решението по чл. 78а НК, с което е наложено административно наказание, е приравнено на влязла в сила присъда.

В конкретния случай повдигнатите срещу жалбоподателя обвинения по чл. 216, ал. 1 и чл. 325, ал. 1 от НК безспорно касаят състави на престъпления, които са от общ характер. Престъпленията от частен характер са посочени изрично в Наказателния кодекс като такива, които се преследват по тъжба на пострадалото лице – чл. 218в от НК. Съответно, всички престъпления, за които не е посочено изрично в НК, че се преследват по тъжба на пострадалия, са престъпления от общ характер. Характерно за тях е, че извършеното престъпно деяние посяга на правни интереси, засягащи в по-голяма степен обществото и характерът на обществената опасност обосновава необходимостта от преследване на тези престъпления по повдигнато обвинение от прокуратурата. В случая видно от нормите, по които е повдигнато обвинение на К. Ч. (чл. 216, ал. 1 и чл. 325, ал. 1 от НК), те не са от частен характер.

От страна на жалбоподателя не бяха ангажирани доказателства, които да опровергават установеното в административното производство, че спрямо него е повдигнато обвинение за умишлено престъпление от общ характер. Това не се и оспорва от жалбоподателя, който потвърждава, че срещу него е водено досъдебно производство, като е привлечен като обвиняем за престъпления по чл. 216, ал. 1 и чл. 325, ал. 1 НК. Твърди, че образуваното пред СРС НОХД е приключило с присъда, като по първото обвинение е оневинен, а по второто е признат за виновен, но поради ниската степен на обществена опасност и предвидено леко наказание, е приложена разпоредбата на чл. 78а НК с налагане на административно наказание. Добавя, че срещу първоинстанционната присъда в осъдителната ѝ част е подадена жалба до втора инстанция, като делото не е приключило.

Горните твърдения са неотнормими и не променят извода за правомерност на упражнената от ответника компетентност. Както се посочи, самият факт на повдигнато обвинение е достатъчно основание да бъде постановен акт по чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ. Този факт, наличен към датата на издаване на оспорената заповед, е единствено правнорелевантен и обуславящ законосъобразността ѝ (А...: чл. 142, ал. 1 АПК).

Към настоящия момент не е налице влязло в сила съдебно решение, което установява по задължителен за всички начин невиновността на жалбоподателя по повдигнатите му обвинения, но и да имаше, това не променя релевантните за законосъобразността на процесната заповед обстоятелства. От друга страна, нито присъдата на СРС, нито подадената срещу нея жалба до СГС, са факти от значение за делото по смисъла на чл. 142, ал. 2 АПК. Законодателят е предвидил като основание за отнемането на разрешителното не само осъждането за умишлено престъпление от общ характер, а и самия факт на повдигнато обвинение. Вярно е, че по този начин законодателят е приравнил по правни последици повдигането на обвинението и осъждането, но от друга страна потенциалната опасност на правно-регламентираната дейност - притежаване и носене на огнестрелно оръжие, го е мотивирала да бъде изключително рестриктивен, още повече, че разрешителни за носене и съхранение на огнестрелно оръжие следва да се издават на физически лица не само при доказана необходимост, но и при безупречно обществено поведение от тяхна страна.

В допълнение следва да се посочи, че при евентуално приключване на наказателното производство с влязло в съдебно сила решение, с което жалбоподателят е оневинен по всички обвинения, същият разполага с възможност да сезира компетентния орган с искане за издаване на ново разрешение за оръжие. В хода на новото административно производство органът ще следва да цени и влязлото в сила съдебно решение, установяващо невиновността на жалбоподателя.

В обобщение на всичко изложено настоящият съдебен състав намира иницирираното от К. И. Ч. оспорване на Заповед рег. № 3384з-250 от 10.03.2025 г. за неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на СДВР следва да се присъди своевременно претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100,00 /сто/ лева, на основание чл. 37 ЗПП, въз вр. с чл. 24 НЗПП.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София-град, III отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И. Ч. против Заповед рег. № 3384з-250 от 10.03.2025 г. на началника на 09 Районно управление към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА К. И. Ч. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: